

MIN BERÄTTELSE OM ÅTERRESAN TILL INDIEN

Det är inte alltid önskningar går i uppfyllelse, men plötsligt gör dom det- för alla!

Min önskan om att få göra en återresa till min födelseort Pune i Indien kom plötsligt. Jag har inte tidigare intresserat mig speciellt mycket, varken för ursprung, etnicitet, religion eller mina biologiska rötter. Mitt liv i Sverige har varit fantastiskt och jag trivs med det jag har, vilket har medfört att jag inte funderat så mycket över mitt ursprung.

Folk i min omgivning har under min uppväxt sagt -"Det kommer med åren".

Jag har alltid sett upp till mina adoptivföräldrar och lyssnat på deras ord, även om jag kanske inte alltid visat det.

De har alltid funnits där och stöttat om jag velat prata om mitt ursprung.

Jag bestämde mig ganska tidigt och lovade mig själv, att den dagen känslan och nyfikenheten för Indien dyker upp ska jag inte åsidosätta den, jag ska se det som ett tecken för att jag är redo.

Sagt och gjort.

Den dagen då tankarna började göra sig påminnda och känslan infann sig naturligt kom – och den kom plötsligt.

(Ca ett år senare)

Nu står jag här. Hemma i Sverige igen. Med mitt livs största resa bakom mig!

Efter en fantastisk resa tillsammans med mina två bästa vänner har jag fått med mig många viktiga erfarenheter och upplevelser, men främst värderar jag den verkliga bilden av hur Indien och dess kultur fungerar. Jag ska lite kortfattat försöka berätta för er om vår resa i Indiens märkliga kultur.

När första märkliga känslan infann sig?

Det var när vi klev på flyget från Bombay till Pune. Vi klev på nästan sist av alla. Folk hade satt sig ner och det var fri väg fram till våra platser. Då, precis då, mitt i gången stannade jag upp, såg mig omkring och reflekterade snabbt över hur märkligt det kändes att alla, precis alla på flygplanet var bruna- precis som jag.

Indien- ett väldigt korrupt land där avståndet mellan fattiga och rika inte behöver vara mer än ett stenkast. Kulturen talar för vissa och emot andra. Detta beror främst på vad du har för arbete, vilken status din familj har och hur engagerad du är i omgivningens arrangemang, eller om du är gift.

Indierna lever vanligtvis under samma tak som sina föräldrar ända tills de gift sig, även om de har egna barn.

När giftemålet har godkänts får de lov att flytta, om de har råd förstås.

För oss i Sverige är detta inte vardags-vanligt, istället är denna typ av situation mer upplagt för en rejäl kulturkrock.

Det var inte helt ovanligt under resan, kulturkrockar alltså. Vart vi än kom blev vi tillfrågade vilken religion vi levde i. Till en början tittade vi frågande på varandra, varpå Indiernas reaktion blev att de tyckte synd om oss för att vi inte tillhörde någon religion. Ingen av oss är van med att leva på något speciellt, styrt sätt utifrån religion hemma i Sverige men förstod ganska snabbt att det är bäst för oss att svara att vi är Kristna. Det accepterades snabbt och de flesta frågor gällande religion avslutades då snarare med ett leende och en huvudvickning.

Efter att vi bekantat oss lite med klimatet i Pune började vårt huvudsakliga mål med resan göra sig påmint. Kvällen stod för dörren och efter nästkommande soluppgång var det dags för ett besök på barnhemmet SOFOSH där vi hade ett inbokat möte med min biologiska morbror. Mötet var ordnat via kontakt med barnhemmet redan innan resan och blev känslofyllt men glatt. Vi båda fick svar på frågor som hängt med oss genom livets år på varsin sida jorden....

Under besöket på barnhemmet fick jag reda på att det fanns andra personer i Indien som väntat på att få träffa mig. Barnhemmet hjälpte till att ordna ett möte även denna gång.

Nu har det gått en månad sedan vi kom hem från Indien och jag kan inte säga att resan har påverkat mig som person mer än att jag är nöjd över att veta hur saker kring adoptionen sett ut ur andras perspektiv.

Tyvärr fick jag inte träffa varken min biologiska mamma eller pappa av olika skäl, men jag fick träffa många andra människor som är en del av vad jag blivit idag.

Tips.

Jag skulle vilja säga till alla som är adopterade att resan absolut är värd att göra, men du måste känna dig redo först! Det spelar ingen roll vad andra säger, det är din, bara din känsla som räknas i det här och du är den som måste vara redo! Fundera inte för mycket på vem eller vilka du vill ha med dig på resan, då kan du få tänka dig gråhårig. Gå på din första magkänsla och tänk inte på att de som inte får förfrågan kommer bli ledsna för det blir de inte. De är superglada över att du gör resan!

Jag hade turen att få åka med två fantastiska vänner som även de hade inställningen att det här var min resa och det var jag som styrde. Det är viktigt att komma ihåg- fokuset är du!

Står din återresa för dörren, eller funderar du på om du ska våga?

Det gjorde jag också. Men sen bestämde jag mig, varför skulle jag inte våga? Vad kan hända? Jag rekommenderar alla där ute som står i startgroparna- våga! Det kommer bli din livs resa, oavsett vad du får ut av den!

Alla dessa möten kommer för mig att vara oförglömliga- resten av mitt liv!

Det är inte alltid önskingar går i uppfyllelse, men plötsligt gör dom det- för alla!

// Lisa, Oktober 2018